

Andet afsnit (Livets kosmiske grundplan) – kapitel 5 (Evolution – udvikling og indvikling) – Lektion 52

Vi skal nu søge at komme på sporet af de videre følger af sult-og mættelsesprincippet indflydelse i tilværelsen og dermed de videre følger af dette skabeprincip indflydelse på karakteren af livets kosmiske grundplan.

Den evige evolution

2.

Foreløbigt har vi forstået, at sult-og mættelsesprincippet gennem sin særlige indflydelse bl.a. medfører en omdannelse af de levende væsners legemskulturer, og vi ser i livsformernes såkaldte udvikling et vidnesbyrd herom. Hvad vi derimod ikke ser os i stand til at overse er, hvad denne forvandling af legemskulturen dybest set indebærer og sigter imod. Hvad skal den ende med, for at sige det populært?

3.

Hertil svarer Martinus, at den kosmisk set ikke skal ende med noget, idet den i realiteten fortsætter evigt, og han knytter til denne udtalelse følgende forklaring.

“Som følge af sult-og mættelsesprincippet indflydelse befinder ethvert levende væsen sig permanent i den situation at skulle forny sin livsoplevelse. At forny livsoplevelsen vil igen sige det samme som at skabe passende forandringer, der atter igen er det samme som kontrastvirkninger. Sult-og mættelsesprincippet medfører med andre ord nødvendigheden af i praksis at udnytte kontrastprincippet muligheder, og da sult-og mættelsesprincippet permanent gør sig gældende, er det levende væsen også permanent henvist til at udnytte disse kontrastprincippet muligheder. Det vil igen sige, at det er henvist til at udnytte alle kontrastprincippet muligheder -ikke mindst i betragtning af, at det har et evigt liv.

4.

Som allerede fremhævet gives der to general-fremgangsmåder, der kan drages i anvendelse ved forsøget på at udnytte kontrastprincippet muligheder. Den ene består i at skabe forandringer i omgivelserne, hvorimod den anden består i at skabe forandring i legemskulturen. Endvidere har vi konstateret, at en forandring i legemskulturen også tilvejebringer nye muligheder for skabelsen af forandringer i omgivelserne.

Dette er alene udviklingen fra abe til menneske et vidnesbyrd om, og det fortæller os, at netop forandringen af legemskulturen er den mest fundamentale af de to nævnte fremgangsmåder.

Med hensyn til udtrykket “legemskulturen” refereres der -som man vil forstå -til hele det levende væsens organiske struktur. Udtrykket henviser altså ikke kun til den fysiske organisme, men også til den overfysiske del af det levende væsens organiske udrustning, hvilket altså vil sige dets sjælelige struktur samt dets evighedslegeme med det heri indbyggede skæbneelement.

Det er således ikke kun den synlige, fysiske organisme, der under væsenets forsøg på at imødekomme kravene fra sult-og mættelsesprincippet er genstand for forandring. En sådan gør sig i mindst lige så høj grad gældende for den overfysiske del af legemskulturens vedkommende. Ja, i virkeligheden

gælder den først og fremmest dette område, hvad der fremgår af, at f.eks. skæbneelementet med dets indhold af talentkerner direkte forvandles under indflydelse af individets erfaringsdannelse. Yderligere fremgår det af, at dannelsen af organtalentkerner uundgåeligt og automatisk ledsages af lokalorganers dannelse i den sjælelige struktur, hvor sidstnævnte dannelse foregår i direkte takt med organtalentkernens tilblivelse (se eventuelt lektion 23, 24). I virkeligheden er det altså først og fremmest i den overfysiske struktur, at forandringer finder sted. Ja, man kan endog i vid udstrækning tale om, at forvandlingen af den fysiske organisme i virkeligheden finder sted på foranledning af den forvandling, der gennem erfaringsdannelse m.v. gør sig gældende med hensyn til den overfysiske struktur. Og man kan i kontakt hermed ligefrem hævde, at nævnte overfysiske struktur med hensyn til dette at være undergivet forandling permanent er et par skridt foran den fysiske organisme, idet forvandlingen her på grund af den fysiske materies større træghed først senere -og ofte kun gennem reinkarnationen -gør sig gældende.

5.

Det vil nu være en fordel at komme til forståelse af den dybere årsag til, at det levende væsens legemskultur forvandler sig -og det både hvad angår den fysiske og den overfysiske del af denne legemskultur.

Vi er allerede klar over, at det sker som følge af sult-og mættelsesprincippets indflydelse. Ligeledes er vi klar over, at det sker af hensyn til nødvendigheden af at skabe passende forandringer i livsoplevelsen. Og endelig forstår vi, at denne forandling er et udtryk for, at kontrastprincippets muligheder afprøves.

Netop mod dette sidstnævnte område vil vi nu kunne have fordel af at rette vort søgelys. Thi netop dette, at forandling af legemskulturen virkeligt finder sted, og ydermere finder sted på en måde, så der er grund til at tale om "udvikling", røber en uhyre fundamental side af livets kosmiske grundplan for os. Det fortæller os nemlig, at kontrast-princippet under givne omstændigheder kun frembyder et begrænset antal muligheder for skabelse af effektive kontrastvirkninger, hvor der ved "effektive kontrastvirkninger" forstås sådanne, som fuldt ud tilfredsstillende urbegæret.

6.

At det virkeligt forholder sig således fremgår af, at en forandling af det levende væsens legemskultur faktisk finder sted, og altså yderligere en forandling, der har karakter af udvikling. Thi hvad skulle vel inspirere til en sådan forandling, dersom kontrastprincippets muligheder hvad angår dannelsen af effektive kontrastvirkninger under alle omstændigheder var til stede? En sådan situation ville jo indebære, at kontrastprincippets muligheder i denne henseende var udtømmelige, ligegyldigt hvilken organisk udrustning der blev lagt til grund for deres udnyttelse. Den ville kort sagt indebære, at allerede den ene af de to generalfremgangsmåder ved udnyttelsen af kontrastprincippets muligheder var tilfredsstillende, nemlig den der består i at skabe forandringer i den omgivende verden. Der ville ikke være nogen som helst grund til for væsenet også at skabe forandring i sin egen legemskultur. Det kunne bare nøjes med hele tiden at skabe forandringer i omgivelserne. Men netop den omstændighed, at forandring af de levende væseners legemskulturer faktisk finder sted, viser, at det ikke er tilstrækkeligt blot at benytte sig af den fremgangsmåde at skabe forandringer i den omgivende verden. Og det ligger simpelt hen i, at der på grundlag af dén organiske udrustning, et væsen til et givet tidspunkt råder over, er grænser for, på hvor mange måder kontrastprincippet kan bringes til at virke -og specielt virke effektivt. Således er der f.eks. ret snævre grænser for en goples muligheder for at bringe kontrastprincippet til at virke i den omgivende verden. Disse grænser er straks blevet udvidet lidt ved forvandlingen til fisk. Denne kan langt mere suverænt svømme rundt i sit våde element. Imidlertid er der også her bestemte grænser for kontrastprincippets udnyttelse i den ydre verden, men de udvides en smule gennem fiskens forandling til padde. Nu begynder

mulighederne for en tilværelse i et helt nyt element -nemlig landjorden -at komme til syne, og der begynder at stå lemmer til dets rådighed. Men også denne organiske fremtrædelsesform sætter grænser for kontrastprincipets udnyttelse i det ydre, og ny forvandling bliver aktuel. Padden forvandles til krybdyr og herfra gennem forskellige mellemstadier til det moderne jordiske menneske, og for hver forvandling opnås der kontakt med nye muligheder for kontrastprincipets udnyttelse.

Således er ikke mindst det jordiske menneske kommet i berøring med et bredt udsnit af disse muligheder. Dette viser bl.a. menneskets vældige tekniske udfoldelse. Men en dag vil også dé muligheder for skabelse af effektive kontrastvirkninger i den ydre verden, som menneskeorganismen bringer inden for rækkevidde, være opbrugte, og det indebærer uundgåeligt, at nye veje må søges og banes. Allerede i dag begynder man så ganske småt at mærke en tendens i denne retning. Adskillige mennesker er begyndt at vise en tendens til træthed over for teknik og tekniske frembringelser, ligesom der er adskillige, der er begyndt at tage afstand fra den golde, overfladiske materialisme. Man kan her simpelt hen ikke længere hente en tilstrækkeligt tilfredsstillende livsoplevelse. Adskilligt inden for den nugældende menneskelige livssfære virker kedeligt og trivielt, og man føler længsel efter noget andet, noget, der kan betegne en modsætning til det, man er begyndt at blive træt eller mæt af. Men hvad kan nu tænkes at være i stand til at tilfredsstille kontrastbehovet; og hvilke forandringer af legemskulturen skal der nu til for at bringe det levende væsen -i dette tilfælde mennesket -i berøring med nye områder for kontrastprincipets udnyttelse i det ydre?

-Ja, målet for den videre forandring af mennesket er simpelt hen en stadig tiltagende åndeliggørelse af dette, idet mulighederne for kontrastprincipets udnyttelse herefter i stadig tiltagende grad vil være at søge på tilværelsens åndelige områder. Man må regne med, at den forfinelse af menneskeorganismen, der på forskellig måde lader sig iagttage, fremover vil udvise en stadig tiltagende tendens, en tendens, der vil have kurs mod en total åndeliggørelse af denne. Som fisken i sin tid søgte fra havet op på landjorden, således søger i dag mennesket tilknytning til et helt nyt element. Det er ganske vist i vid udstrækning ikke bevidst i denne proces og ligner således også heri fisken, men det forhindrer ikke, at den alligevel foregår.

Den foregår umærkeligt i det skjulte -drevet frem af sult-og mættelsesprincippet. Men en skønne dag vil den have fuldbyrdet sig så vidt, at mennesket selv bliver den bevidst. Og det vil da selv begynde at arbejde med på dens videre fuldbyrdelse.

Vi skal i senere kapitler blive indviet i adskillige detaljer ved denne udviklingsproces. Her skal vi blot konstatere, at den finder sted, ligesom vi skal søge at opnå klarhed over de kræfter, der primært er ansvarlige herfor. Og det er altså fortrinsvis kræfterne fra alliancen mellem urbegæret og kontrastprincippet i dets egenskab af sult-og mættelsesprincip.

Undersøger man nu de resultater, der hidtil er blevet opnået på organismeforvandlingens område, vil man ikke kunne undgå at bemærke, at de netop har karakter af en stadig fornyet kontakt med kontrastprincipets udnyttelsesmuligheder. En kontakt, hvorigennem ikke blot muligheder for almindelig nyskabelse i livsoplevelsen er blevet bragt inden for rækkevidde, men som også har medført en højnelse af livsoplevelsens kvalitet. Således er det jo netop dette, at også en højnelse af livsoplevelsens kvalitet er impliceret, der gør, at legemsforvandlingen karakteriseres som udvikling. Derved forstås jo netop dette, at organismeforvandlingen for det levende væsen medfører en tilværelse og en livsoplevelse på et stadigt højere og højere niveau. Det levende væsen så at sige stiger fra en tilværelse i primitivitet til en tilværelse af stadigt højere og højere standard. Og det er altså en stigning, som ikke er tilendebragt med det jordiske menneske på dets nuværende niveau. Den vil tværtimod fortsætte, og den vil i øvrigt fortsætte i det uendelige. Den vil fortsætte som en evig og uophørlig evolution.

Udvikling og indvikling

8.

Netop ordet "evolution" betyder stigen -altså dette at stige op fra et lavere til et højere niveau -og det egner sig dermed fortrinligt som udtryk for det levende væsens evige opstigen fra et lavere tilværelsesniveau til et højere tilværelsesniveau. Ja, det egner sig endog langt bedre end ordet "udvikling", hvad vi i det følgende skal søge at begrunde.

9.

Ved udvikling forstår man jo normalt udelukkende dette, at der på et givet område sker en forvandling fra primitivitet mod større fuldkommenhed med hensyn til udnyttelse af områdets muligheder. Udtrykket "udvikling" indebærer altså ikke muligheden af en modsat rettet proces, altså en proces, hvor retningen for forvandlingen går fra fuldkommenhed mod primitivitet. Og netop dette er grunden til, at udtrykket "evolution" langt bedre end udtrykket "udvikling" formår at stå som betegnelse for den proces, vi her er i færd med at undersøge: det levende væsens af sult-og mættelsesprincippet evigt inspirerede opstigen fra et lavere tilværelsesniveau til et højere tilværelsesniveau.

Dette kan måske nok til at begynde med lyde lidt selvmodsigende, men vi skal snart komme til at se, at det kun er tilsyneladende.

10.

Berettigelsen af at foretrække ordet evolution frem for ordet udvikling som udtryk for den organismeforvandling, der hidtil har fundet sted på jorden, fremgår af den omstændighed, at tendensen i nævnte forvandling ikke vil vedblive med at være kendetegnet af positivitet. Dermed menes, at den ikke vil vedblive med at være kendetegnet af højere organismeformers afløsning af lavere organismeformer.

Der vil tværtimod uundgåeligt komme et tidspunkt, hvor tendensen vil blive direkte modsat og dermed "negativ", hvilket vil vise sig ved at højere organismeformer vil afløses af lavere organismeformer. Og medens det således vil være fuldt ud berettiget at definere epoken med den positive tendens som "udvikling", vil det snart fremgå, at det er påkrævet at definere den anden epoke -altså epoken med den negative tendens -som "indvikling". —Vi skal i det følgende komme til at se, hvordan epokerne udvikling og indvikling i bestemte rytmer efterfølger hinanden og tilsammen betinger den evige evolution eller opstigen.

Evolutionen og organismepripcippernes udskiftning

11.

Når det foruden udvikling i forbindelse med omtalen af livets kosmiske grundplan også er påkrævet at tale om indvikling, skyldes det den omstændighed, at der er ganske bestemte grænser for, på hvor mange måder kontrastprincippet ved hjælp af hvert enkelt af de syv organismepripcipper kan bringes til at virke. Dette kan man også udtrykke på den måde, at der er grænser for, hvor længe man med henblik på dette at få kontrastprincippet til at virke effektivt kan tage sin tilflugt til at forvandle legemskulturen inden for rammerne af hvert af de syv kosmiske organismepripcipper. Vi skal senere i forbindelse med omtalen af spiralkredsløbet og grundenergiernes evige kombination komme ind på de nærmere enkeltheder vedrørende dette forhold. Her skal vi foreløbigt blot konstatere, at organismen inden for rammerne af et nærmere bestemt kosmisk organismepripcip ikke kan forvandles i det uendelige. Ligesom der uundgåeligt på ethvert trin af organismens forvandling fra

lavere tilstande til højere tilstande kommer et tidspunkt, hvor de muligheder for kontrastskabelse i den ydre verden, som disse trin hver især muliggør, er udtømte, således kommer der også en dag, hvor situationen ikke længere lader sig redde gennem en fortsat forvandling af selve organismen. Dens muligheder for forvandling inden for rammerne af det organismeprincip, den tilhører, er så at sige udtømte -i hvert fald hvad angår en forvandling, der skal sikre nye effektive landvindinger på den ydre kontrastskabelses område. Og det medfører, at helt nye virkemidler må tages i brug for at en fortsat tilfredsstillende livsoplevelse kan sikres.

Tidspunktet for denne krisesituations optræden placerer sig for menneskets vedkommende et godt stykke inde i fremtiden. Hvad der i store træk venter menneskeheden er en fortsat positiv forvandling af legemskulturen, en forvandling, der til den tid, hvor den er fuldbyrdet, vil lade mennesket fremtræde som et væsen, der ikke længere permanent er tilknyttet den fysiske verden, men derimod permanent tilknyttet den åndelige verden. Den organisme, som det fra et goplestadium -ja, endog endnu mere primitive stadier -indtil i dag har fået forvandlet til en jordisk menneskeorganisme, vil til den tid have undergået en endnu mere radikal forvandling. Den vil fremtræde som en legemskultur af hundrede procent åndelige materier. En legemskultur, hvis fremtrædelsesmåde, individet besidder det mest fuldkomne, viljemæssige herredømme over. Forinden dette stadium nås, skal dog alle det fysiske aspekts muligheder udnyttes til det yderste. Og det betyder, at udviklingen fra fysisk tilstand til åndelig tilstand kommer til at foregå ganske gradvis og umærkeligt. Men den foregår altså, og den medfører, at mennesket en skønne dag fremtræder som et væsen, der er blevet herre over døden og reinkarnationen, og nu i stedet fremtræder som et væsen, der har fået føling med sit livs evighedsnatur. Og hvad der ikke mindst gør denne tilstand til en vidunderlig nyoplevelse for væsenet er den bevægelsesfrihed, det har opnået. Martinus skildrer denne forøgelse af bevægelsesfriheden ved at udtrykke, at det åndeliggjorte væsens bevægelsesfrihed i forhold til bevægelsesfriheden for det moderne, jordiske menneske af 1965, svarer til den forskel i bevægelsesfrihed, dette samme jordiske menneske har i forhold til planten, der er bundet til sin rod -ja, endog i forhold til stenen på marken.

12.

Nået frem til det stadium, hvor den fysiske organisme er blevet forvandlet til en åndelig organisme, skal mennesket altså til at føre en rent åndelig tilværelse. Det vil sige, at det nu skal til at tage alle den åndelige materieverdens anvendelsesmuligheder i besiddelse, akkurat som det i sin tid skulle til at begynde at tage den fysiske materieverdens anvendelsesmuligheder i besiddelse. Og det betyder, at det endnu har en lang epoke foran sig, hvor det på effektiv vis kan få kontrastprincippet til at virke i livsoplevelsen. Dets åndelige organisme repræsenterer relativt set en nyskabelse, og den vil vise sig at kunne undergå en lige så omfattende forvandling, som det tidligere lod sig gøre at påføre den fysiske organisme. Også her er der i princippet tale om en forvandling fra et primitivt goplestadium og til et højt rangerende fuldkommenhedsstadium. Ganske vist fremtræder det åndeliggjorte væsen så absolut ikke i nogen åndelig gopleorganisme. Hvad der er tale om er kun, at den nyhvervede åndeliggjorte organisme på dette stadium blot står ved begyndelsen af sin løbebane, akkurat som den fysiske gopleorganisme i sin tid stod ved begyndelsen af en løbebane. Netop denne sidstnævnte løbebane er det jo, at den nyhvervede, åndelige organisme repræsenterer et vidt fremskredent stadium af, et stadium, der lader den træde ind i en helt ny fase. Og denne fase er altså individets passage gennem den åndelige verden som hjemmehørende borger i denne.

13.

Fremgangsmåden at skabe forvandling i legemskulturen hører altså ikke op, fordi væsenet forlader den fysiske verden til fordel for en permanent tilværelse i den åndelige verden. Den drages tværtimod

stadig i anvendelse, for at en tilfredsstillende livsoplevelse kan sikres. Og stadig er det altså kræfterne fra sult-og mættelsesprincippet, der driver på.

Organismen, som væsenet her har til rådighed, udtrykker, som det vil forstås, en fortsættelse af den jordiske menneskeorganisme, akkurat som denne menneskeorganisme udtrykker en fortsættelse af gopleorganismen i den fjerne fortids urhav, og det betyder, at væsenet stadigt er bundet til det fjerde, kosmiske organismeprincip. At dette organismeprincip nu er ført frem til det åndeliggjorte stadium betyder igen, at dets fysiske forvandlingsmuligheder er udtømte, hvad angår dette at sikre etableringen af tilfredsstillende betingelser for effektiv kontrastskabelse i livsoplevelsen. Sådanne forvandlingsmuligheder kan inden for rammerne af dette organismeprincip ikke længere opdrives på det fysiske plan, men må herefter søges på det åndelige plan. Dette lader sig også gøre for en tid -ja, endog for en uhyre lang tid spændende over millioner af år. Men det forhindrer dog ikke, at mulighederne på et givet tidspunkt også her vil være udtømte. Organismen, der på dette tidspunkt har meget lidt lighed med den fysiske menneskeorganisme, lader sig ikke længere forvandle på en sådan måde, at det sikrer ny landvindinger for effektiv kontrastskabelse. Det pågældende organismeprincips samtlige muligheder i denne henseende er med andre ord definitivt udtømte. Og hvad skal væsenet nu stille op? -Ja, det skal fuldbyrde en proces, som der i virkeligheden allerede i lang tid har været lagt op til. Det må simpelt hen udskifte det udtjente organismeprincip med et nyt. Kun på denne måde kan det sikre sig muligheden for fortsat at bringe kontrastprincippet til at virke effektivt, hvad der igen er ensbetydende med, at det kun på denne måde kan sikre sig muligheden for at imødekomme og tilfredsstillende kravene fra sult-og mættelsesprincippet.

14.

Det organismeprincip, væsenet hermed har til opgave at bringe sig i kontakt med, er det næste i rækken altså planetens eller klodens princip. -Det er nu uden videre indlysende, at det pågældende væsen ingen som helst træning kan have i at beherske dette organismeprincip. Det er i vid udstrækning totalt fremmedartet og stiller for sin erobring krav til en ganske betydelig indsats fra væsenets side. Dette må på den ene side definitivt bryde med sin tilknytning til det udlevede organismeprincip, og det må på den anden side søge at vinde indpas i det nye organismeprincip; -og begge dele er lige vanskeligt. Situationen er specielt vanskelig derved, at væsenet på den ene side ved sin tilknytning til det udlevede princip repræsenterer højdepunktet af, hvad der kan lade sig gøre i retning af åndeliggørelse, mens på den anden side tilknytningen til det nye princip forudsætter, at der kan fremvises en kulminerende fysisk position. Thi kun herigennem kan det virkeligt bekræfte sig, at organismeprincippet er blevet erobret; først i det øjeblik det nye organismeprincip beherskes i fysisk materie, er det i realiteten bragt i individets besiddelse.

At erobre det nye organismeprincip er altså en særdeles krævende opgave. Ja, så krævende, at den for at lykkes forudsætter, at individet ofrer dens løsning hele sin opmærksomhed og al sin koncentration. Dette fremgår alene af, at det er forbundet med lige så store vanskeligheder fra den åndelige verden at skaffe sig permanent adgang til den fysiske verden, som det af det jordiske menneske i dag erfares vanskeligt at skaffe sig permanent adgang til den åndelige verden. Yderligere fremgår det af, at væsenet til den yderste grænse af sin formåen må koncentrere sig om dette at optræde i det nye organismeprincips billede. Ganske vist foregår en overordentlig stor del af processen automatisk, men tilbage bliver der dog en ganske betydelig rest, der i hvert fald stiller krav til overordentlig stærke længselsenergiers mobilisering.

Og disse længselsenergier lader sig netop kun mobilisere gennem en betydelig koncentration af bevidsthedslivet. En koncentration, der vel at mærke er viet erhvervelsen af manuelle funktioner og færdigheder i modsætning til tidligere: intellektuelle funktioner og færdigheder.

15.

På grundlag af det hermed oplyste skulle det nu være muligt at fatte hele meningen med begrebet "indvikling" -herunder også at fatte forskellen mellem dette begreb og så begrebet "udvikling". Mens nemlig begrebet udvikling hentyder til forvandling og højnelse af en allerede erobret legemskultur, hentyder begrebet "indvikling" til selve væsenets erobring af et nyt organismeprincip og dermed en ny legemskultur. En erobring, der altså skal stadfæstes i den fysiske materie. At den skal stadfæstes i den fysiske materie betyder igen, at individet fra den åndelige tilstand, det ved det udlevede organismeprincips "sammenbrud" befinder sig i, skal bane vej ind i den tunge fysiske materieverden. Ja, det skal ligefrem indvikle sig i denne verdens materier. Det skal kort sagt på ny komme til syne som en fysisk stofkombination eller stof-enhed -blot i et nyt organismeprincips tegn.

På et givet tidspunkt vil dette mål være nået! Væsenet befinder sig på ny begravet i den fysiske materie. Det er atter blevet en permanent borger i den fysiske verden, en borger, der suverænt hersker over en personlig, fysisk energiorganisation. Men netop på dette triumferende stadium afgives på ny et kosmisk signal: signalet til en ny udviklingsfases begyndelse. Hidtil har væsenet været optaget af sine forsøg på at trænge ind i den fysiske verden og har derigennem opnået en principielt tilfredsstillende livsoplevelelse -og det så meget mere, som det i særdeles lang tid under denne proces tilmed opretholder en vis sanseforbindelse med den åndelige verden, hvormed det kan supplere de fysiske oplevelsesdetaljer. Men på et givet tidspunkt stilles der fra sult-og mættelsesprincipets side krav til nye elementers indtræden i livsoplevelsen. Elementer, som helt må erhverves på fysisk grundlag. Og netop på foranledning heraf startes en ny udviklingsfase. Væsenet må på ny bringe kontrastprincippet til at virke i sine omgivelser, og det medfører, at det også må bringe det til at virke i sin egen legemskultur, nemlig på den måde, at denne gøres til genstand for forvandling, akkurat som i tilfældet med det forrige organismeprincip. Og takket være, at det altså er et helt nyt organismeprincip, væsenet betjener sig af, kan en effektiv kontrastskabelse nu igen i umindelige tider lade sig praktisere. -En skønne dag vil dog også dette nye organismeprincip have udtømt sine muligheder, hvad der vil gøre erobringen af endnu et nyt organismeprincip aktuel -i dette tilfælde det sjette princip: solsystemets princip. Og det betyder altså, at der på ny gives signal til udvikling. Gennem denne udvikling vil solsystemets organismeprincip blive erobret, hvorved en ny udviklingsfase kan indledes. Gennem udtømningen af dennes muligheder vil atter en udviklingsfase indledes, og på denne måde vil udviklingsfase og udviklingsfase følge efter hinanden uden nogen sinde at ophøre. Organismeprincip efter organismeprincip vil blive gennemlevet og udlevet. Men for hvert organismeprincip, der udledes, vil et nyt blive taget i besiddelse. Og på netop denne måde vil væsenet befinde sig under stadig opstigen. Båret af udviklingsfaser og udviklingsfaser vil det under indflydelse af sult-og mættelsesprincipets kræfter evigt blive løftet op mod stadigt højere oplevelsestilstande, hvad der viser berettigelsen af at tale om en evig evolution. Men vi ser altså, at denne evolution er kredsløbsbunden, nemlig på den måde, at væsenet gennem sin deltagelse i udviklingsfaser og udviklingsfaser permanent befinder sig på vandring fra den fysiske verden til den åndelige verden og herfra igen tilbage til den fysiske verden. Dets evige liv er med andre ord en permanent, kredsløbsbunden evolution eller opstigen mod stadigt nye oplevelsessfærer i det uendelige verdensalt. En evolution, hvis kosmiske pulsslag er "indvikling" og "udvikling".

EFTERSKRIFT

16.

Af hensyn til den læser, der har øje for, at der kun gives syv organismeprincipper, og at der derfor sikkert også må være en grænse for, hvor længe selv disse organismeprincipper kan garantere en effektiv kontrastskabelse, skal det oplyses, at supplerende detaljer herom senere vil fremgå, nemlig

bl.a. i forbindelse med omtalen af begrebet seksualisme. Dog skal allerede her fremhæves det betydningsfulde faktum, at en genoplevelse af et givet organismeprincip naturligvis ikke finder sted under samme forhold og i samme legemsform, som sidste gang dette organismeprincip var i anvendelse. Den vil komme til at finde sted under helt andre forhold og i helt andre former, hvad der i forbindelse med de enorme tidsintervaller mellem gentagelserne plus de omstændigheder, der senere skal belyses, sikrer det levende væsens kontrastvirksomhed en absolut evig beståen.

Spørgsmål til lektion 52.

1. Sigter den organiske evolution ifølge Martinus mod at nå frem til et endeligt slutmål?
2. Hvilken kontrastmetode er kosmisk set mest fundamental a) den der giver sig udslag i dannelsen af ydre forandringer, eller b) den der giver sig udslag i personlige, organiske forandringer?
3. a) Angår forvandlingen af det levende væsens legemskultur kun den fysiske organisme, eller b) angår den individets totale kosmiske struktur: underbevidsthedsområde og overbevidsthedsområde?
4. Giver tilknytningen til et enkelt af de syv kosmiske organismeprincipper mulighed for at få kontrastprincippet til at virke effektivt i det uendelige?
5. I benægtende fald af spørgsmål 4: hvorledes afhjælpes dette problem?
6. Hvad forstås ved effektive kontrastvirkninger?
7. Mod hvilket foreløbigt mål har den menneskelige organismeforvandling kurs?
8. a) Hvad betyder ordet "evolution", og b) hvori ligger dets fortrin frem for ordet "udvikling"?
9. Hvad forstås kosmisk set ved henholdsvis begreberne "udvikling" og "indvikling"?
10. Ophører den positive forvandling af det levende væsens organisme, fordi denne er nået frem til at bestå af rent åndelige materier?
11. Nævn ved navn det organismeprincip, der til sin tid vil afløse det organismeprincip, mennesket nu benytter.
12. Er dette at skifte over til et nyt organismeprincip nogen let opgave for det levende væsen at løse?

Løsningen til lektion 51's opgavetillæg

- 1) Sult- og mættelsesprincippet
- 2) Princippet i den kosmiske mekanisme, der lader det levende væsen opleve sult og mættelsestilstande
- 3) Moderenergien
- 4) Af kontrastprincippet
- 5) At der eksisterer legemer at bevæge
- 6) Polprincippet, stof- og livsenhedsprincippet samt bevægelsesprincippet

7) I, at det giver anledning til fremkomsten af sult- og mættelsestilstande (herunder behov, ønsker og begær)

8) 1) At skabe forandringer i omgivelserne 2) At skabe forvandlinger i den personlige legemeskultur – herunder sanseorganerne

9) a) Som I’manifestation” og dermed udadrettet aktivitet, b) som det, man kalder “udvikling”

10) At det permanent giver anledning til processen “udvikling”

P. B..J.

NB. Disse svar er godkendt af Martinus